

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iulie 2017, în privința inculpatului

*Miloș Vsevolod XXXX, născut la
XX XXXXX XXXX în s. XXXXX, r-nul XXXXX,
locuitor al XXXXX, str. XXXXX XXX, ap.
XX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

Termenul de examinare
instanța de fond: 03.11.2016 – 13.04.2017,
instanța de apel: 26.05.2017 – 04.07.2017,
instanța de recurs: 08.09.2017 – 21.11.2017.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 13 aprilie 2017, Miloș Vsevolod a fost condamnat în baza art. 179 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 200 unități convenționale, ce constituie 4000 lei.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul Angelei Sceastlivaia prejudiciul moral de 2000 lei și cheltuielile pentru asistență juridică de 2000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 23 iulie 2016, aproximativ orele 17:45, inculpatul Miloș V., acționând cu vinovăție manifestată prin intenție directă, fiind conștient de caracterul ilegal al pătrunderii fără consimțământul stăpânului în domiciliu acestuia, în cadrul unui conflict cu Sceastlivaia A., ilegal a pătruns în domiciliul ultimei, situat în XXXXX, str. XXXXX XXX ap. XX.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că A. Negritu i-a deschis ușa de la coridorul comun. După, el a bătut la ușa Angelei Sceastlivaia. Când ea a deschis, el a întrebat-o de ce l-a numit cu cuvinte necenzurate în prezența vecinilor. Ultima a început să strige, să cheme poliția și atunci el a plecat. În apartamentul ei nu a intrat.

Totodată, vina lui este dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Sceastlivaia A., a declarat că a bătut la ușă vecina Negritu A. și i-a spus că vrea să vorbească un om cu ea. A deschis ușa de la coridorul comun și l-a văzut pe inculpat. A încercat să închidă ușa, dar inculpatul a împins ușa și a intrat în apartament. Fiica Țapu Livia, s-a pus în fața lui ca să îl oprească, iar inculpatul a împins-o cu mâna și venea spre ea, atunci a strigat ajutor, iar fiica a intrat în camera de alături și a chemat poliția. Este în relații ostile cu inculpatul și soția acestuia, le-a făcut anterior observații. Când a întrebat-o pe vecina Alina dacă a văzut ceva, ea i-a spus că nu vrea să strice relațiile cu inculpatul.

Martorul Țapu Livia, a relatat că vecina Negritu A. a bătut la ușa lor și i-a spus mamei că cineva dorește să vorbească cu ea. Inculpatul a intrat în apartamentul lor și a vrut să o împingă, să o îmbrâncească și a atins-o de claviculă, dar ea a fugit în camera vecină și a telefonat la poliție. După ce mama sa a început a striga, inculpatul a ieșit din casă.

Martorul Negritu A., a declarat că inculpatul a intrat în coridorul comun și a cerut explicații de la Sceastlivaia A. Ultima și fiica ei au început să strige „Poliția”. Atunci ea l-a apucat de mână pe inculpat și i-a spus să iasă, și el a plecat. Nu a văzut dacă inculpatul a intrat în apartamentul Angelei.

Martorul Cucereanu A. a declarat că a auzit gălăgie în coridorul comun, unde era inculpatul și A. Sceastlivaia. Nu i-a văzut, dar i-a auzit. Se certau, dar nu cunoaște din ce cauză.

Probele administrate confirmă că inculpatul a pătruns ilegal în domiciliul Angelei Sceastlivaia, fapt confirmat de partea vătămată și de martorii audiați.

Conflictul care a avut loc între inculpat și partea vătămată nu justifică acțiunile lui de a pătrunde în domiciliu ultimei, fără permisiune, pentru a se clarifica.

Domiciliul și reședința sunt inviolabile, nimeni nu poate pătrunde sau rămâne în domiciliul sau reședința unei persoane fără consimțământul acesteia.

Declarațiile inculpatului și ale martorului Negritu A., se combat prin declarațiile părții vătămate și ale martorului L. Țapu, care au confirmat intrarea inculpatului în apartamentul părții vătămate, or, în caz contrar partea vătămată neavând motive de a chema poliția, avea posibilitatea să închidă ușa de la apartamentul său, iar inculpatul să rămână în coridorul comun.

Partea vătămată a menționat că ea a refuzat să discute cu inculpatul, dorind să închidă ușa, însă acesta a împins ușa și a intrat în apartament.

Inculpatul mai întâi a intrat în coridorul comun, cu permisiunea lui A. Negritu, fapt care nu poate fi apreciat ca violare de domiciliu, însă apoi a intrat și

în apartamentul A. Scestliivaia, fără permisiunea ei, aceste acțiuni fiind violare de domiciliu.

Din declarațiile martorului apărării A. Cucereanu, s-a confirmat doar că inculpatul și partea vătămată sunt în relații ostile, aceștia având conflicte anterior, în acea zi a auzit cearta între inculpat și partea vătămată, însă nu i-a văzut.

Acest martor nu a confirmat și nici nu a infirmat faptul pătrunderii inculpatului în apartamentul părții vătămate, respectiv declarațiile acestuia nu pot fi luate în considerație.

Totodată, nu și-au găsit confirmare acțiunile incriminate inculpatului ca „refuzul de a părăsi domiciliul la cererea părții vătămate” și „acțiuni săvârșite cu amenințarea aplicării violenței”, și în consecință acțiunile ultimului urmează a fi recalificate în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, adică pătrunderea în domiciliu unei persoane, fără consimțământul acesteia.

Partea vătămată nu a menționat că i-ar fi cerut inculpatului să plece.

La fel, partea vătămată și nici martorii nu au declarat că inculpatul ar fi amenințat cu aplicarea violenței.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a săvârșit pentru prima dată o infracțiune ușoară, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă fără privare de libertate.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Ciocana, Costișanu Vitalie, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 179 alin. (2), 90 Cod penal, la 1 an închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Apelantul a invocat că prin acțiunile sale intenționate, inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută la art. 179 alin. (2) Cod penal - violarea de domiciliu, adică pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia și refuzul de al părăsi la cererea ei, acțiuni săvârșite cu amenințarea aplicării violenței.

Instanța de fond ilegal a recalificat acțiunile inculpatului de la alin. (2) la alin. (1) art.179 Cod penal.

Instanța a pus la baza sentinței declarațiile părții vătămate și a martorului L. Țapu, conform cărora inculpatul la data respectivă a pătruns ilegal în domiciliul celei dintâi, însă a considerat că acțiunile de rămânere ilegală în domiciliul victimei și de amenințare a acesteia cu aplicarea violenței nu și-au găsit confirmare.

Această concluzie este eronată, deoarece partea vătămată și martorul L. Țapu expres au indicat că i-au cerut în mod verbal inculpatului să părăsească spațiu lor privat, solicitare pe care martorul L. Țapu a întărit-o cu gestul de a împinge inculpatul spre ieșirea din apartament.

Amenințarea cu aplicarea violenței, a fost confirmată pe deplin și poate fi dedusă cu ușurință din împrejurările în care a avut loc fapta prejudiciabilă.

Prin amenințare se înțelege o acțiune de influență psihică prin care făptuitorul insuflă victimei temerea de a i se produce o vătămare a integrității

corporale sau a sănătății. Metodele amenințării pot fi diferite: orale, în scris, prin gesturi, prin telefon, prin alte persoane, prin semne simbolice etc.

Acțiunea de amenințare trebuie să fie de natură să alarmeze pe cel amenințat, să fie percepută de el ca reală, serioasă, prezentând suficiente temeuri că se va realiza într-un viitor nu prea îndepărtat.

Instanța de judecată nu a ținut cont că infracțiunea a fost precedată de o altercație verbală între părți care a degenerat în ceartă, mai mult anterior familia inculpatului s-a aflat în conflict cu partea vătămată, circumstanță confirmată de ambele părți, iar inculpatul singur a recunoscut că s-a deplasat la domiciliu victimei cu scopul de a lămuri conflictul, prin urmare declarațiile părții vătămate A. Sceastliwaia și a martorul L. Țapu sunt pertinente, concludente și obiective, iar inculpatul a amenințat-o pe cea dintâi cu aplicarea violenței și întru realizarea acestei intenții a intrat în domiciliu victimei și se îndrepta amenințător spre aceasta și doar ca urmare a intervenției martorului A. Negritu, care a reacționat la strigătele auzite, acesta nu și-a realizat intenția.

3.1. Avocatul Ion Lunca la fel a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, și că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Apelantul a invocat că instanța de fond a examinat superficial materialele cauzei penale, nu a coroborat probele prezentate cu toate circumstanțele de fapt, iar în consecință a adoptat o sentință ilegală și neîntemeiată.

Ignorarea declarațiilor martorului A. Negritu și a inculpatului din motiv că acestea se contrazic cu declarațiile părții vătămate și martorului L. Țapu, reprezintă ignorarea principiului prezumției nevinovăției.

Or, martorul A. Negritu a depus declarații sub jurământ și nu a avut nici un interes de a minți instanța de judecată. Totodată, aceasta se aflau în relații bune, dat fiind că după incident, A. Negritu a cumpărat de la A. Sceastliwaia apartamentul dat.

Poziția acuzării este combătută și prin declarațiile martorului A. Cucereanu, care a comunicat că însuși partea vătămată este o persoană problematică cu vecinii din cartier, iar inculpatul a avut un comportament calm. Sancționarea A. Sceastliwaia pentru acțiunii de injurie în adresa inculpatului, confirmă poziția dată.

Neluarea în considerare a declarațiilor inculpatului și a martorului A. Negritu, din simplu motiv că acestea se combat prin declarațiile părții vătămate A. Sceastliwaia și a martorului L. Țapu, denotă că sentința instanței de fond este una golită de fapte probatorii, respectiv nu există fapta infracțiunii, și fapta de care este învinuit inculpatul nu întrunește elementele infracțiunii. Totodată, urmărirea penală a fost una defectuoasă.

Alegația instanței de fond privind respingerea argumentelor apărării, fiindcă partea vătămată s-a adresat la poliție, doar în urma sancționării acesteia pentru injurie, și de fapt este o răzbunarea deoarece s-a stabilit că în acea zi a avut loc și faptul injuriei din partea A. Sceastliwaia - constituie o interpretare eronată a circumstanțelor. De fapt apărarea a atenționat instanța de fond că A. Sceastliwaia

este o persoană problematică și a conștientizat acțiunile sale ilegale doar după ce a fost sancționată contravențional la 29.08.2016 pentru acțiunile de injurie față de inculpat, comise la 23.07.2016. Potrivit informației eliberată de Inspectoratul de Poliție, amenda a fost achitată la 30.07.2016. Această circumstanță se probează prin copia cazierului contravențional al părții vătămate anexat la materialele cauzei și copia procesului-verbal cu privire la contravenție.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iulie 2017, apelul procurorului a fost respins ca nefondat.

Apelul avocatului a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Miloș V. a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, pe motiv că *fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii*.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond eronat a apreciat probele administrate, nefiind luate în considerație prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Potrivit rechizitoriului, inculpatul Miloș Vsevolod se învinuiește că, la 08 august 2016, aproximativ orele 17:45, acționând cu vinovăție manifestată prin intenție directă, fiind conștient de caracterul ilegal al pătrunderii fără consimțământul stăpânului în domiciliu acestuia, în cadrul unui conflict cu A. Sceastlivaia, ilegal a pătruns în domiciliul ultimei, situat în XXXXX, str. XXXXX XXX, ap. XX, și la cererea proprietarului a refuzat să-l părăsească, amenințând-o cu aplicarea violenței fizice.

Instanța de apel a indicat că *în acțiunile inculpatului lipsesc semnele infracțiunii* prevăzute de art. 179 alin.(2) Cod penal - violarea de domiciliu, adică pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia și refuzul de al părăsi la cererea ei, acțiuni săvârșite cu amenințarea aplicării violenței, or, *dânsul nu a comis astfel de fapte*, ci doar, aflându-se în coridorul comun cu vecina părții vătămate, cu permisiunea căreia a și intrat în acest coridor, a cerut ca partea vătămată să nu-l mai acosteze și să nu-l mai insulte.

Aceste concluzii se confirmă prin declarațiile inculpatului și a martorului A. Cucereanu.

Acuzarea nu a prezentat careva probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele și *ar demonstra vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii* prevăzute de art.179 alin. (2) Cod penal.

Instanța de fond s-a bazat pe declarațiile părții vătămate A. Sceastlivaia, martorilor A. Negritu și L. Țapu.

Declarațiile părții vătămate A. Sceastlivaia și a martorului L. Țapu, nu confirmă faptul comiterii de către inculpat a infracțiunii încriminate, or partea vătămată și martorul L. Țapu sunt rude și, prin urmare, sunt părți cointeresate, iar aceste declarații se combat prin declarațiile martorilor A. Negritu și A. Cucereanu, care nu sunt rude cu nici una din părți, au dat declarații corespunzătoare adevărului și au confirmat cele spuse de către inculpat, care la fel corespund adevărului.

Argumentele din apelului acuzării sunt combătute prin declarațiile martorului A. Cucereanu.

Acuzarea nu a dovedit prin probele existente la materialele cauzei penale *că inculpatul a săvârșit infracțiunea* prevăzută de art. 179 alin. (2) Cod penal, iar instanța de fond nefondat a concluzionat în privința vinovăției inculpatului pe art. 179 alin. (1) Cod penal.

Astfel, apelul acuzării urmează a fi respins ca nefondat, cu achitarea inculpatului *pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii*, iar în legătură cu aceasta, de lăsat acțiunea civilă depusă de partea vătămată Scestlivaia A. împotriva lui Miloș V. cu privire la repararea prejudiciului moral de 10.000 lei și cheltuielile de asistență juridică de 2000 lei, fără soluționare.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel pronunțând decizia de achitare, nu a dat o apreciere obiectivă circumstanțelor de fapt ale cauzei și nu a supus analizei toate probele, cuprinse în dosarul penal.

Împrejurările săvârșirii infracțiunii comisă de inculpat sunt confirmate prin declarațiile părții vătămate A. Sciestlivaia, care a declarat că în momentul când a deschis ușa de la apartamentul său, l-a văzut pe inculpat în fața sa. A vrut să închidă ușa deoarece nu dorea să intre, dar acesta a împins ușa și a intrat în apartament. În apartamentul său se afla fiica sa și mătușa sa, a început să strige deoarece s-a speriat și a fugit de la ușă la geamul din apartament care era deschis. Fiica s-a pus în fața lui să îl oprească, iar el a împins-o cu mâna pe fiică și venea înspre ea, și atunci a strigat să cheme poliția. Fiica a dovedit și a intrat în camera de alături și a chemat poliția. D-na Alina a deschis ușa și i-a spus să iasă din casă. Când inculpatul a intrat în apartamentul ei, vecina Alina a rămas în coridorul comun. După ce vecina Alina i-a spus să iasă, el a ieșit. Era speriată deoarece anterior o înjura-se. Este în relații ostile și cu inculpatul și cu soția acestuia, care anterior i-a făcut observații.

Martorul L. Țapu a declarat că vecina A. Negritu a bătut la ușa lor și a spus mamei că cineva dorește cu ea să vorbească, dar mama a spus că nu are ce discuta cu persoana respectivă. Mama a văzut cine este, deoarece a deschis ușa de la apartamentul lor. Se afla lângă ușa din altă camera, când inculpatul a intrat în apartamentul lor, a vrut să o împingă și s-a atins de claviculă, apoi a fugit în camera vecină să telefoneze la poliție. Mama a fugit la fereastră și a început a striga că sună la poliție, că vrea să o bată. După ce mama a început a striga, inculpatul a ieșit din casă. Când a intrat inculpatul în apartament, nu i-a provocat careva leziuni, nu a amenințat-o, doar că a vrut să o îmbrâncească și a atins-o de claviculă. Nu cunoaște dacă vecina ar fi văzut cele întâmplate.

Analizând declarațiile părții vătămate și a martorului L. Țapu, nu este clar de ce instanța de apel a conchis că declarațiile ultimelor urmează a fi apreciate critic și că acestea sunt combătute prin declarațiile martorilor A. Negritu și A. Cucereanu, care în esență nu declară careva circumstanțe ce ar combate declarațiile părții

vătămate și a martorului L. Țapu, dimpotrivă, declarațiile lui A. Cucereanu și A. Negritu confirmă veridicitatea declarațiilor primelor.

Vina inculpatului este demonstrată integral și prin probele materiale, cum ar fi: procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată A. Sciașliuaia și Miloș V., conform căruia partea vătămată și-a confirmat declarațiile sale.

Decizia instanței de apel este neîntemeiată sub aspectul aprecierii eronate a probelor administrate, care demonstrează că inculpatul a bătut la ușa părții vătămate, nefiind invitat de ea. După ce a fost deschisă ușa de către vecină, ultimul a intrat în domiciliu și a inițiat un conflict cu partea vătămată, de unde și rezultă că inițiatorul conflictului este inculpatul, și în cazul dat în baza căror probe instanța de apel a apreciat critic declarațiile părții vătămate și a martorului L. Țapu, și a apreciat drept veridice declarațiile inculpatului, care nu sunt confirmate prin nicio probă.

Instanța de apel eronat a dat prioritate declarațiilor inculpatului, care evident au fost date în scopul eschivării de răspundere penală, situație care a și condiționat emiterea deciziei de achitare.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

Sub acest aspect, se reține că instanța de apel a comis următoarele erori de drept.

Potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală. În corespundere cu art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Conform art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător. În corespundere cu art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Potrivit art. 394 alin. (3) pct. 2) și 5) Cod de procedură penală, partea descriptivă a deciziei de achitare trebuie să cuprindă enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care instanța respinge probele aduse în sprijinul acuzării, motivele pe care este întemeiată hotărârea instanței cu privire la acțiunea

civilă. În corespundere cu art. 385 alin. (1) pct. 10), 387 Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunea dacă trebuie admisă acțiunea civilă. Potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3.*).

Însă, instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, rejudecând cauza potrivit regulilor generale, conform descriptivului și dispozitivului deciziei contestate (*f.d. 156-165, pct. 4. din decizie*):

a) a constatat în descriptiv sumar, neclar și divergent mai multe temeuri de achitare a inculpatului, cum ar fi că „...*în acțiunile inculpatului lipsesc semnele infracțiunii..., dânsul nu a comis astfel de fapte..., acuzarea nu a prezentat probe care ar demonstra vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii..., acuzarea nu a dovedit că inculpatul a săvârșit infracțiunea ..., fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii...*”, dar în dispozitiv s-a contrazis, dispunând achitarea ultimului pe motiv că *fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii*;

b) nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de procuror și repetate în recursul ordinar, inclusiv în felul și esența probatorie, în care acestea sunt reproduse la pct. **3.** și **5.** din prezenta decizie (*pct. 3., 5. din decizie*);

c) cu toate că a concluzionat în descriptiv că: „...*urmează de lăsat acțiunea civilă depusă de partea vătămată Sceastlivaia A. împotriva lui Miloș V. cu privire la repararea prejudiciului moral de 10.000 lei și cheltuielile de asistență juridică de 2000 lei, fără soluționare...*”, în dispozitivul deciziei lipsește cu desăvârșire soluția cu privire la acțiunea civilă înaintată de partea vătămată;

d) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele în fapt și drept invocate în rechizitoriu, neindicând motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul acuzării, în special declarațiile părții vătămate și a martorului L. Țapu, că inculpatul a pătruns în locuință fără consimțământul stăpânei, unde a vrut să o împingă și să o îmbrâncească pe L. Țapu, atingând-o de claviculă.

Împrejurările expuse atestă în mod lucid că instanța de apel nu a judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii, și că recursul ordinar este întemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către

instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanța de apel, constituie erori de drept prescrise în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului declarat, casării totale a deciziei contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iulie 2017, în privința inculpatului Miloș Vsevolod XXXX, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 12 decembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun